Pregaria.cat

Actua

MASCARETA, DISTÀNCIA, GEL….Sí, però sobretot PROXIMITAT/COMPLICITAT

Per GloriaA el dv., 20/11/2020 - 16:28

Al mes de juliol Lleida va patir un confinament perimetral que va agreujar encara més la situació dels sensesostre i temporers que malvivien entre nosaltres. L'ajuntament va anunciar l'obertura d'un pavelló però, mentre aquesta no es va fer efectiva, un gran nombre de persones eren als carrers o en pisos sobreocupats. Cal recordar que el Covid havia fet tancar altres serveis, com el menjador de Jericó, que tanta cobertura havia fet en altres campanyes d'estiu...

Des de la Botigueta d'Arrels es va començar a proporcionar als que s'hi adreçaven una bossa amb pa i quatre aliments. I el que es va iniciar amb prop de vint lots va anar adquirint un creixement exponencial. Aviat es va veure que calia fer algun plantejament que alleugerís als voluntaris del servei d'entrega d'aliments i alhora evités l'acumulació de personal davant el local del carrer del Bruch.

UNA NOVA MIRADA

Comencem a caminar i així avancem a poc a poc, sense saber molt bé quin futur ens esperava. La pretensió era atendre mínimament als temporers que es barrejaven amb els sensesostre en context de pandèmia. De dilluns a divendres, cada dia, a la mateixa hora, un equip de dos o tres voluntaris – com a mínim- vam estar muntant una paradeta davant la parròquia, al carrer Joana Raspall,amb una taula coberta amb unes tovalles i unes caixes plenes de bosses amb menjar...mascareta, distància, gel i complicitat.

Mascareta.- Molts hi arriben sense i, com molts de nosaltres en aquell moment, es resisteixen a fer-ne ús. Altres, simplement no en porten perquè no en tenen. Els n'hi oferim! També convidem a canviar alguna mascareta de "dubtosa" utilitat.

Amb un somriure cerquem la complicitat: "...per tu, per mi, per tots! Ens hem de protegir! "... I als seus ulls descobreixo senyals d'agraïment.

Distància.- Des del primer dia els recordem que han de respectar la distància d'un metre i mig. I gesticulant - i , fins i tot, fent certa comèdia amb els braços- els convidem a mantenir aquest espai.

La realitat ens demostra que és difícil fer una filera col·legial, però el missatge va calant i sovint veiem que, com a mínim, es mantenen separats mentre esperen el seu torn.

Gel.- Abans de l'entrega de la bossa i mentre un voluntari recull el nom i la seva situació (volem anar més enllà del menjar puntual i conèixer les necessitats)és el moment de repartir el gel que ens ajuda a saludar i trencar el gel: "...Bon dia!...Com estàs avui?...Hi ha hagut sort?..."...

I no veiem accions de rebuig. Entenen que ens és necessari a tots i estenen la mà on, amb un somriure que envien els nostres ulls, deixem caure el desinfectant.

Complicitat.- Han estat molts dies repetint aquesta trobada i allò que va començar sense tenir clara la data de caducitat ens ha aportat moltes i boniques anècdotes.

Les persones implicades.- Diuen que en aquestes accions reps més del que tu dones i quina veritat! Com ens ha enriquit aquest projecte comú! Déu n'hi do quanta gent implicada! I ho podeu veure:

- Els aliments eren preparats als locals de la Botigueta d'Arrels, tasca que feien un grup de voluntaris.

- Els voluntaris del transport. Cada dia ens arribava la furgoneta amb les mascaretes, el gel, les bates i guants de protecció pels voluntaris i les caixes que contenien les bosses a repartir. I han estat diferents els conductors però sempre eren rebuts amb un doble somriure: el dels voluntaris - que ja ens coneixíem- i el dels temporers que, en veure'ls, ràpidament es col·locaven ordenadament davant la taula.

- Els nostres ajudants voluntaris-usuaris què, veient el pes de les caixes amb els aliments, ens donaven un cop de mà, moltes vegades col·laborant sense que ho demanéssim.

- Els voluntaris del dia. A destacar el volum de voluntaris-repartidors que van passar per la taula en aquests gairebé dos mesos de servei. No es tractava tan sols d'entregar aliments; era el moment d'atansar-se a l'altre i d'oferir-li una proximitat: "...Bon dia, com estàs avui?.... Què t'han dit d'aquella feina?... Com està avui el teu braç?..." O, fins i tot, orientar-los on havien d'anar per curar-se o bé indicar com podia anar a Corbins M. qui havia trobat una feina. Curiosament alguns fins i tot es quedaven a menjar a l'herba, prop del lloc on distribuíem els aliments.

De dilluns a divendres es va anar cobrint el nostre servei amb un mínim de dues persones que anaven dedicant una part del seu temps (de vacances estivals per a molts). Joves i no tan joves atansant-se a qui ho necessita, amb moments per conèixer-nos o per xerrar entre nosaltres.

- I no oblidem al personal d'Arrels que han fet el seguiment de diferents casos detectats.

I tot acaba...

- Les dues primeres setmanes de setembre el nostre servei s'encaminava al final. El nombre d'usuaris anava disminuint i, poc a poc, anaven dirigint-se a altres llocs a la recerca d'aquell treball que mai arriba. Va ser quan es va decidir d'oferir un entrepà com a menjar. I aquí va entrar en joc un altre grup de voluntaris parroquials no menys important que, amb cura i carinyo, per torns, preparaven els entrepans diaris.

Aquell servei que va començar a primers de juliol va acabar l'onze de setembre. Com podeu veure aquest HA ESTAT UN TREBALL EN EQUIP, que ha implicat a molts i moltes i en el què mascareta, distància, gel... no ens han estat un obstacle per ACOLLIR i ens hem sentit COMUNITAT.